

Ten, kdo chtěl zemřít

Sedím nad prázdným listem pergamenu, v levé ruce svírám brk namočen do inkoustu a snažím se napsat dopis domů, psaní mi stěžuje šero a bolest trestající mé tělo. Bojoval jsem snad za špatnou stranu? Proto mě Bůh ztrestal? Odklonil jsem se od těchto myšlenek a znovu se snažil soustředit na psaní dopisu. Slova, jež měla být zvěčněna se mi vytratila z mysli, kašel vedle mne je zahnal. Pohlédl jsem tím směrem abych spatřil svého spolubojovníka, toho nejstatečnějšího z nejstatečnějších, jak při chabém světle jedné svíčky sedí stejně jako já na posteli, však nepíše dopis, hrudník mu pulzuje, jak se jeho plíce trápí, a nohy třesou z nedostatku krve. Započal jsem pohledem hledat felčara, ten se však věnoval dalšímu raněnému válečníkovi na druhé straně místnosti. Je nás tu mnoho, téměř nikdo nespí, ti, co spí, už spí navždy, mnoho duší čekají na záchranu mnoho těch, co svůj boj už vzdali, já nevěděl, mezi které patřím. Já k nikomu už nepatřím.

Možná tento pocit byl důvodem zvednutí se dojít ke kašlajícímu spolubojovníkovi. Jakmile se mé nohy dotkly dřevěné podlahy neubráníl jsem se křiku. Před očima mi, jak polednice zatančila vzpomínka na tu strašnou bitvu, na železný meč procházející mou zbrojí jak kusem šatů. V té vzpomínce jsem padl k zemi. Teď však nehodlám padnout, zapotácel jsem se, ale nepřítel ze vzpomínek mě neskolil. Dostal jsem se znovu do reality, prozatím jsem utekl vzpomínkám, však pokud přežiji, budou mě pronásledovat do mého posledního dechu, a už teď vím, že s nimi nedokážu bojovat.

Křečovitě jsem se usadil vedle svého, kašlajícího spolubojovníka. Položil jsem mu ruku na rameno, chtěl jsem něco říci, však nevěděl co. Seděli jsme na té posteli, a mlčky hleděli na ostatní z vojska, jež jsme považovali za bratry ve zbrani, spolubojovníky. Nyní to však byli pouze spolu-pacienti, alespoň tak jsem to viděl já. Bratr sedící vedle mě odtáhl od svých úst kus látky, který kdysi býval čistě bílý, však teď, stejně jako mé ruce, nasáklí, krví. Má ruka spočívající na jeho rameni klesla dolů a on se chraplavým tonem otázel.

„Co teď budeš dělat bez pravé ruky?“

Má odpověď nezasahovala do budoucna, nepomýšlel jsem na druhý den, bral jsem toto jako můj den poslední, však onu myšlenku jsem si nechával pro sebe.

„Nejdřív budu muset napsat dopis domů, alespoň se tedy pokusím.“

Odmíchl se, zaskočila ho snad má odpověď? Nechtěl jsem již další momenty ticha, a proto jsem se též otázel stejnou otázkou.

„Co budete dělat vy? Pokud se tedy smím zeptat, napadlo mě, že bychom si mohli navzájem pomoci, přece jenom bude to těžší než kdy předtím.... Začít znovu žít.“

Jeho ústa byla stále nehybná, zato jeho tvář, jako by mu nebyla vlastní. Chtěl jsem ještě něco říci, ale bolest mě donutila mlčet, ubránil jsem se zasténání, urychleně jsem si pevně zatlačil na ránu na bříše, v naději, že se bolest zmírní. Spíše jsem jí dodal na síle. Nebyla však silnější, než má vůle, nezasyčel jsem, nezasténal. Věděl jsem, že by to nikomu nepřidalo na síle. Bolest nedala najevo svou existenci, ani když jsem dostal facku do obličejce. Málem jsem přepadl z postele, můj přítel měl silný úder a zastihl mě nečekaného. Trochu zaskočeně, spíš vyděšeně jsem na něj pohlédl. Když jsem se setkal se očima, které nemohly patřit tomu bojovníkovi, co se mnou bojoval za naši zemi, tomu, kdo mě nazýval kdysi bratrem. Okamžitě jsem se zvedl na nohy, které okamžitě daly najevo, že už pro mne nechtějí pracovat. Já tu bolest nevnímám, jediné, co jsem vnímal bylo to, co mi křičel do tváře, co křičel na celé kolo, a to co donutilo mnoho z nás zvednout se do polo sedu, či probrat se ze spánku, vyhrát nad ním bitvu. Ti, co v sobě měli stále život, tu bitvu vyhráli. Mně již bylo jedno, zda vyhraji či prohrají. Přiznám se, já chtěl zemřít, ale ne s tím, co jsem způsobil.

„Vážně jsi tak hloupý?! Nic dalšího už nebude! My tu chcípeme rozumíš?! Všichni!“

Nedokázal jsem se na něj podívat, věděl jsem, že je to stále ten muž, který se mnou bojoval, něco mi ale nedovolovalo mu pohlédnout do tváře. Můj zrak těkal po místnosti. Jeden výjev byl horší než ten druhý.

„Nic dalšího už nebude! I kdybys to přežil, válka je prohraná! Zabijí nás tak jako tak!“

Tak tohle už ne, to přehnal. Spousta z těch co tu leží mají rodiny, čekají na ně ženy s dětmi, myšlenka na návrat je to jediné, co je drží naživu a on jim to chce vzít. Poprvé jsem se postavil někomu s vyšší hodností, přerušil jsem jeho mluvu a zahodil všechny formality, pro dobro ostatních. Možná i pro dobro mé vlastní.

„To by stačilo pane, vy jste to vzdal. Ale my ještě ne.“

„Není žádné my!“

Za touto větou se krátce zasmál. Nebyl to smích radosti, ba pohrdání. Byl to smích ublíženého člověka, člověka, jehož mysl kalí beznaděj a šílenství.

„Tak to vidíte vy,“

Sám jsem byl překvapen, jak sebevědomě a průbojně zním, tohle chování mi bylo cizí, však teď? Nepoznával jsem se. Nemohu ale nechat tyto pocity, aby ublížily mému dialogu.

„ale spousta z nás má rodiny, které je potřebují. Nikdo vám nemůže mluvit do vaší bitvy o život, stejně tak vy nemůžete mluvit jim.“

S těmito slovy jsem se vrátil na svůj vlastní kavalec. Cítil jsem se špatně za svého bratra ve zbrani. Chtěl jsem s ním

ještě mluvit, nějak ho utěšit. Však pocit, že má přítomnost by mu spíše uškodila, vyhrál. Tento krátký rozhovor mě unavil snad ještě víc než ta bitva, spát se mi ale nechtělo. Ulehli jsme k sobě do postele a hleděl do stropu, snažil jsem se potlačit emoce, které ve mně vřely. Poprvé jsem viděl bojovníka jako je on ronit slzy, a poprvé jsem je chtěl ronit s ním.

Byl jsem ticho, otočen k němu zády, ke všem jsem se otočil zády. Nechtěl jsem, aby mě též viděli plakat, a hlavně jsem nechtěl vidět a slyšet svého bratra, jak se trápí. Ticho, to bylo to, co pomalu přikrývalo tento svět. Ticho, kterému se neubráním.

Měsíc opustil oblohu a stráž vystřídalo slunce. Vstal jsem a vědomě, že je něco jinak, se do mě okamžitě pustilo jak nepřítel na bitevním poli, nic mě nebolelo. Ani myšlenky na bitvu, má pravá ruka. Je zpátky. Toto zjištění mě nešokovalo tak, jak jsem si myslel, že mě šokuje, krev z mého šatstva a mých rukou byla pryč. Pohlédl jsem na své lůžko abych zjistil, já tam ležím. Já jsem mrtvý. Ne, nemohu být mrtvý, já chci domů. Já slíbil, že se vrátím. Všude bylo živo, některé rodiny si přišly pro své muže, ranění rytíři se vítali se svými ženami a dětmi, lékař seděl na malé stoličce v rohu a pomalu ztrácel vědomí. Všude byla radost i smutek a já opět nevěděl, co cítit, co dělat. Já se zhroutil.

Započal jsem kopat do rohu postele a nadávat na svět, na Boha a na všechny ty zmetky co zabili mé kamarády, co zabili mě, co zotročí naši zem a co mě vzali od rodiny.

Můj zrak rázem spočinul na tom, kdo včera hlásal, že zemřeme, na muže, kdo nám velel. Na muže, který chtěl zemřít. Jeho přání zůstalo nevyřčeno. Jeho žena ho objímala, plakala radostí, on se nedíval na ni. Díval se provinile na mne, a já zas na něj.

„To je v pořádku pane. Splnil jsem váš poslední rozkaz, a oba víme, že válka není fér.“